

Prúdy myšlienok

(1990-2012)

Za oknami

Niekedy ráno, v tme, posteľ z betónu a pocit ako v prvý deň, keď som sa narodil. Alebo v posledný, či vo všetkých zároveň. Viem len, že prichádzaš. V prvej myšlienke – a v tej chvíli ako som už takmer na dosah ruky, zist'ujem - ďaleko za hranicou dovoleného – že celý čas čakáš, že to ja bežím k tebe.

Aby som ťa konečne uniesol. Do môjho sveta.

A už viacej nepustil.

Iba, ak by si chcela.

Ale ty vieš, že najpevnejším putom je dobrovoľná závislosť.

Možno to už dávno od nás nezáleží.

Čo chceme. Čo máme. Čo príde.

Možno celý vesmír vznikol kvôli Tebe.

Aby som ťa hľadal. Našiel.

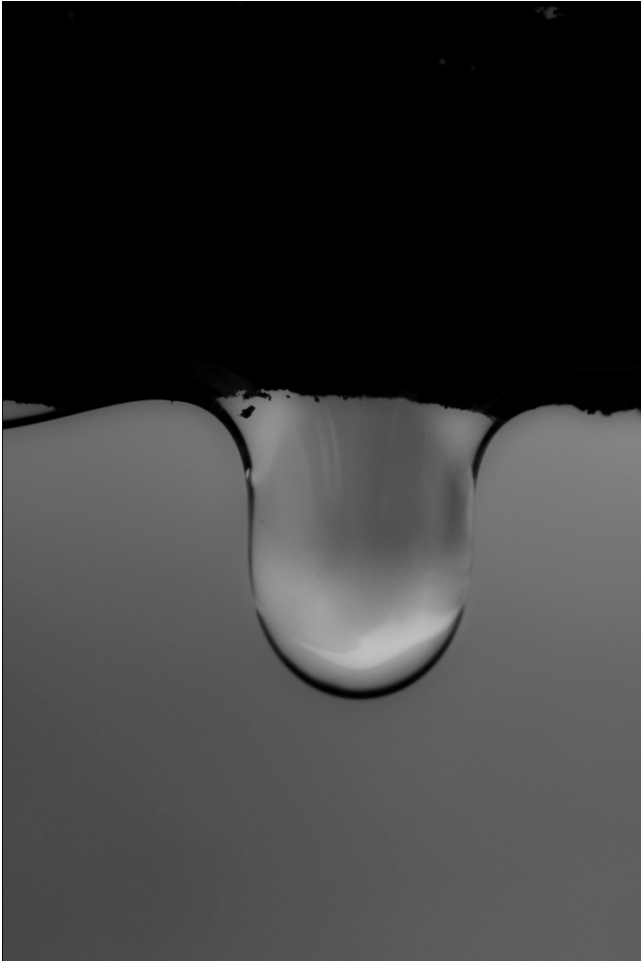
Miloval.

Tým pádom splnil vesmír svoj účel. Aj ráno, myšlienky. Náš beh, oproti. Všetko, úplne všetko, čo kedy vzniklo a čo sme stratili.

Len ťa mať. Na dosah ruky.

S vesmírom.

Alebo bez neho.

Kvapka

Včera, keď si plakala.
Chcel som ti toho toľko povedať.

Že aj tie najpevnnejšie mosty stavajú z kameňov
padnutých múrov.

Dnes, keď ťa opäť uvidím, budem ti šepkať.

Ako ráno múdrejšie o deň,
celú noc bdie.

S rosou -
kým podajú ruky novému ránu.

(Zavrieš oči a ja budem myslieť na tú slzu, v tráve.)

Že je len drsným zrnkom.

V porovnaní s tvojou nehou.

Stopy

I.

Keď som t'a našiel,
mesiace som neveril,
že existuje niekto ako ty.

Aj som si myslel,
že to sa len šikovne ukazuješ.

Aby si sa mi páčila.

Ale nie: aj teraz,
keď čítaš tieto slová,
mimo môjho skúmania.

Si naozaj taká.

II.

02:37 - pozerám do tmy,
premietajúc naše noci.

Keď si pri mne zaspávala,
ani som ťa nepočul dýchať.

02:44 - bol som najbohatším mužom.

Mal som teba. Vedľa mňa.

02:51 - keď zavriem oči, ešte ťa vidím.

03:03 - radšej bdiem.

III.

V snehu kvitne z krištálov ráno.
Viem, že prídeš.

Tak chránim v sebe tvoje stopy.

Akoby uprostred zimy,
niekto do nich zasadil jar.

Samota

Som ako mátoha,
hľadím cez silikónové tkanivá,
s tvárou,
bledou,
bledou ako jarná bleduľa.

Som sám, stále sám?!

Po chvíľke premýšľam -
som len tvojím bremenom?

Neverím! Veď ma nepoznáš.
V твоjích hmlistých predstavách,
ako hmoty sa ma dotýkaš.

Som sám sebou.

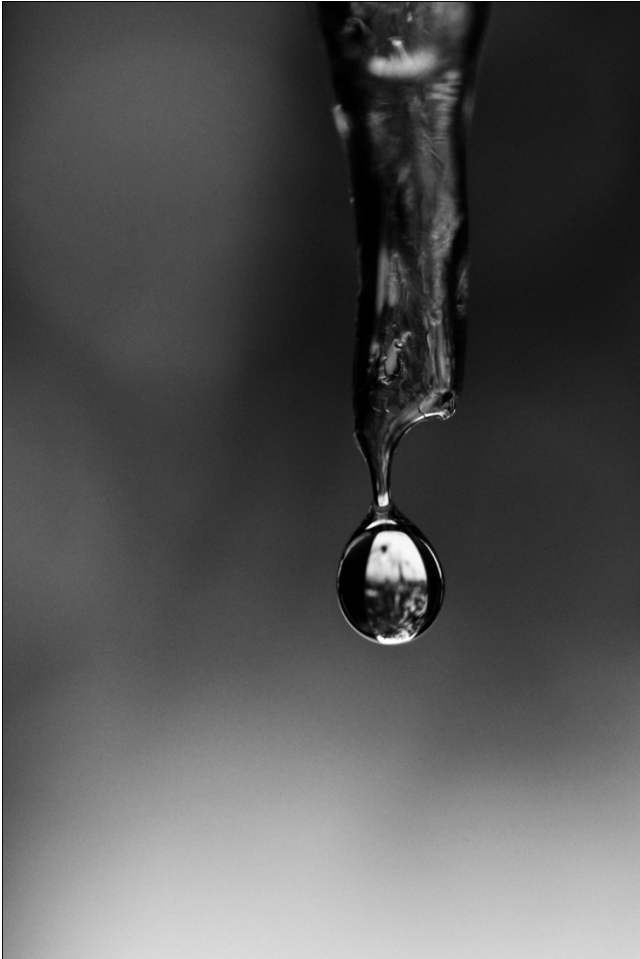
Obnažím ti moju dušu,
aby si ma spoznala,
vzrušila sa mnou.

A potom,
tichým hlasom šepkala:

„Lúbiš ma ešte?“

Som tak trochu bojkom -
čakám na teba.

Hoci viem, je to zvláštne,
tak či tak,
nechcem,
nechcem žiť bez teba.

Kvapky myšlienok

I.

Z najsvetlejšej hviezdy neba.

Cítim šťastie.

Cítim teba.

Zatiaľ čo spíš -
vo vánku nočného lesa.

Hľadám slová.

Hľadám seba.

Len ti šepkať.

Nikdynepočuté
vyznanie.

Kým nad našou budúcnosťou
zmizne dážď.

A nastane svitanie.

II.

Vesmír. To si ty.

Moja cesta.

Cez prázdne uličky a
prázdne mestá.

Prázdne roky,
prázdne tváre.

Prázdne sny a
prázdne gestá.

Vesmír.

To si ty.

Moja cesta.

III.

Prstami kopírovať siluetu krásy.

V podobe tvojho tela.

Dávno objavené zákutia.

Vôní tvojej existencie.

O druhej ráno. V tme.

Tajomstvo šťastia.

Chveje sa.

Už som ho skoro mal.

V tom počujem,
ako dýchaš.

IV.

Milujem Ťa.

Tým som povedal všetko podstatné.

Čas

Cez deň, za svetla, je všetko jasné, ľahké, vysvetliteľné,
ospravedlniteľné, rozumné, priamočiare, logické, pochopiteľné,
pod kontrolou, alebo aspoň iné. Iné ako teraz.

Blíži sa noc.

V kľude.

V spoločnosti mojich myšlienok,
cítim neskreslenú podstatu reality.

Neovplyvnené city.

Čistejšie ako cez deň.

Deň je klamstvo.

Skresľuje.

Ako tak teraz cítim všetko neskreslene,
skrývam v sebe slzy.

Niečo ich drží.

V zajatí.

Niekde v oblakoch, sledujem hru omdletých farieb.
Nachádzam v nich profil tvojej tváre,
ako pomaly putuje po inom -
svetlom vynechanom mieste tejto predstavy.

Prestali existovať hranice medzi snom a bdením.

Sekundová ručička sa prevliekla za hodinovú.

Vieš?

Našli sme v druhom
oázu vlastnej samoty.

Potláčaš v sebe slzy.

Niečo ich drží.

Blíži sa noc.

Ďalší deň za horizontom.

Čaká.

Netuší.

Že čas už netečie cez moje sny.

(Už som ťa našiel.)

Tým zmizli hranice.

Medzi snom a bdením.

Prúdy myšlienok

I.

Keď si sama, v kútiku tvojich – vždy tak
životamilujúcim úsmevom sformovaných pier -
túžba zanechá krátke záblesky smútku,
ktoré nikomu neukážeš.

V absolútnej intímnosti polnočnej samoty
veľa z toho čo si bežne nepripustíš
vyústi do nevysloviteľne krásnych slov
opisujúcich niečo v zmysle "život nás dvoch vedľa seba".

Len miliónkrát krajšie.

II.

00:35 - v objatí predtáv
ležím - najviac sám ako som kedy bol
kde si? spíš? ~ chýbaš mi a tak.

Cez spomienky na tvoje
dotyky, pohľady a smiech.

Som pri tebe.

00:45 - nenachádzam slová.
len som ti chcel povedať, že

aj teraz na teba myslím.

00:54 - ľúbim ťa.

III.

Ležíme vedľa seba...

Mlčíme, prepletáme prsty
počas vnútorného dialógu:

~ si to naozaj ty? ešte tu ... pri mne?

~ mám všetko – aspoň teraz – s tebou.

V tom cítim ostrosť pravdy >>
si slnečnou stranou mojej duše!

IV.

Chcem ti nad ránom z tvojich pier
čítať lásku ako prvý verš ~
vo vôni kávy snímať úsmevy,
ktoré skrývaš vo vyznaniach.

Len pre mňa,
celý život ~

kým ťa nájdem ... v miliardách
nepodstatných ľudí.

A budeš konečne len moja.

Decembrový verš

Keď som ťa spoznal
snežilo vo mne.

Beznádej padala
padala zúfalo, krúžiac
s vločkami, pod reflektormi
zabudnutých februárových lúč.

Keď som ťa objal
pršalo vo mne.
Vášeň stúpala
stúpala vysoko, tancujúc
s kvapkami, pod oblakmi
našeho júnového neba.

Keď som ťa opäť videl
hviezdy v nás.
Mesiac vábil
vábil vášnivo, mámiac
tieňom, v uličkách
neznámeho augustového mesta.

Keď som ťa miloval
snežilo všade.
Len báseň kvitla
kvitla pomaly
v tichom podkroví
oddaného decembrového verša.

Dotyk myšlienok

I. Cesta k tebe

Ležíš - pokojne, ako keby nič,
z čoho sú prepletené tvoje myšlienky?

Aký pohľad by som videl, ak by
som ťa mohol tajne sledovať.

Nikdy sa nedozviem.

Niekde za dverami, pár krokov vzdialená.

Už počujem, tvoje kroky - držíme sa pevne v objatí
a ja si uvedomím: navonok si pokojnejšia ako vo vnútri.

II. Ty

Pod dotykmi neostre myšlienky,
je noc
som tu
si tu
rovnaké miesto
čas
túžby.

Sedíš vedľa mňa,
na posteli – rozprávaš.

Študujem tvoje
slová
hlas
intonáciu
myšlienky
vlasy
mímiku a všetko
ostatné.

O čom ani nevieš, že vyzaruješ.

Často túžim, aby čas nečakane zomrel,
a my mimo všetkých, v nekonečnej noci.
Navždy spolu.

Pritom viem, že by som prišiel o prvý dotyk nadránom, o ďalšie
dni túženia po ďalšej noci.

Všetko sa raz končí.

III. Bez teba

Len spomienky sú nesmrteľné. Odchádzam od teba. Si mi bližšie ako pred príchodom.

Ako sa vzdialujem,
rátam tvoje kroky - kým budeš spať v miestnosti,
kde som zabudol môj tieň.

Cítim ťa,
dotykmi myšlienok ... tvoje
slová
pohľady
spoluticho
úsmevy.

Mí šepkajú, to horenapísané donekonečna opakovať.

Alebo aspoň dovtedy, kým budeš každé ráno na dosah ruky.

Pri mne.

Úsmev očí

Na kraji postele.

Tok myšlienok zachytáva
neón ulice.

Zo žiadnej galaxie nie je
vidieť túto noc.

Noc, v ktorej sa skrýva mesto.
Mesto, v ktorom dom skrýva izbu.
Izbu, v ktorej sa letmo dotýkam teba.

Zatiaľ čo spíš. Omamné ticho
a ja myslím na tvoje srdce,
ako sa rozprestiera cez moje.

V spánku sa usmievaš.
Len chvíľu, možno jednu sekundu.

Nikdy na ňu nezabudnem.

Prvýkrát bdiem pri tebe.

Myslím na ten pokoj,
ktorý zaplavil miestnosť.

S bolesťou šťastia na tvári,
do tmy šepkám.

Nesmelé „Lúbim ťa“.

Dýchaš pomaly.
Neprehadzuješ sa.

Noc sa odmotáva,
tíško čakám.

Kým sa zobudíš a
opätuješ moje slová.

Úsmevom očí.

Niekto

Niekto plače vo mne
mojimi slzami
z mojich očí.

Ty žiješ v prázdnom dome
s mojimi slovami
ktoré nikdy nepochopíš.

Niekto túži vo mne
mojimi túžbami
z môjho sveta.

Ty žiješ v prázdnom dome
s mojimi slovami
pre teba nič, len veta.

Niekto sníva vo mne
moje sny
za mojich nocí.

Ty žiješ v prázdnom dome
s mojimi slovami
necítiš žiaden pocit.

Niekto plače vo mne
mojimi slzami
tečú lesom k moru.

Ty žiješ v prázdnom dome
s mojimi slovami
lebo nie sme spolu.

Neznáma

Celý čas ť a sledujem

Za slzami dažďa skrývaš -
namyslené črty...

...a pery z kameňa.

Len prúdy, zlievajúce noc
striebornej lampy...

...znežňujú tvoj nezáujem.

Oči zabodnuté mimo mňa.

Páčiš sa mi.

Delí nás dotyk na sklo a moja odvaha.

~~

Vlak lenivo odchádza... a v tú chvíľu,
ako si sa navždy stratila...

...ť a kútik tvojích úst prezradil.

Tieň samoty

Sedem vôní dažďa,
za oknom mojej duše.

Na strome visí mesiac,
pod nim mŕtve ruže.

Na odkvitnutom srdci,
čierny motýľ rána.

V tieni mrzne pocit,
viem, aj ty si sama.

Sedem farieb samoty,
leží úško pri mne.

Smrt' stráži naše životy,
bosá rosa mizne.

13:13

Našiel som mŕtveho klauna.

Jeho srdce,
zdrvené,
hlboko v hrudi,
bolo plné modrej tekutiny.

V slzách,
ako nahý motýľ v daždi.

Ho ihlou zohavil čas.

Vedľa Teba

Keď spíš, ruky v polohe len ako máš ty
je celá izba plná ticha a nehy,
tvoje telo žiari.

Chcem sa zakradnúť na fotelku
vedľa teba

...a celú noc ťa sledovať.

Špúliš nenápadne pery ako sa
otočíš na druhý bok.

Štyri dvadsaťsedem – nepočuť
tvoj dych - len ako sfarebňuješ
energiu priestoru. Spíš (?)

Snami, ktoré ráno nezachytíš.

A tak ti maľujem vánkom do vlasov
odkaz,

že som tu bol,
že som cítil ako si šťastná

a aj tvoj strach, túžby, spomienky,
celú podstatu tejto nenahraditeľnej
bytosti, ktorou si.

Jedine Ty!

My

Nekonečná noc -
naše milovanie.

Žiadna rozlúčka,
žiadna bolesť,
žiadne svtanie.

Nekonečný bozk-
tvoj pohľad múzy.

Žiadna rozlúčka,
žiadna bolesť,
žiadne slzy.

Nekonečna láska,
neskromné šťastie.

Žiadna rozlúčka,
žiadna bolesť...

už som ťa našiel.

Prienik snov

...mimo vesmíru len jedno miesto,
...mimo času len pár sekúnd,
...v tienoch noci,
...TY ~
...elektrizovaná dotykmi,
...už nerátaš splnené prania,
...(tvoj úsmev cítim pod prstami)
...neexistujúce 'ostatno',
...tu, teraz, v prieniku šťastia,
...zaspávaš,
...zatiaľ čo za oknami,
...dážď s vločkami snehu,
...hltajú svetlo,
...pouličná lampa im šepká ~

...psssssssst!

...nech ťa nezobudia.

3

I.

Myslím na teba ...

niekde vo vnútri mňa -

Si.

Hmota. Ktoorej sa dotýkam.

Sen. ktorým preniká;

Ten cit.

...že po tebe túžim!

II.

Zatiaľ čo do srdca sneží,
vonku zľahka padá mier.

A ja do noci - čo tu leží,
črtám obrisy tvojích pier.

Pier, na ktorých všetky rúže,
zimné menia v jarné dni.

A ja do noci - farbou túžieb,
črtám život, smrť a naše sny.

III.

Odkedy ť'a poznám ...
Všetko sa vo mne mení.

(Učím sa opäť lietať...)

...všade sú len steny.

Chcem cítiť tvoje srdce.

(Biť na mojej hrudi.)

Presiaknuté láskou,
v mojich žilách prúdiť.

“M”

Nadránom

- sediac -

pred твоjím domom,
slzami vítam nový deň,

a teba láska!

ako sa češeš,

vyzliekaš,

pod sprchou,

hreješ,

do predstáv

si maľujem.

A ešte takto zahorúca,

vložíím do stredú

tvójho srdca,

nekonečno

... v tvare "M".

Viem, že si tu...

Túžiš?
(Pýtam sa samého seba)
byť mágom,
čo má z kúziel strach.

Ako básnik,
čo sa vzdáva neba
a nehľadá ť a viacej v tmách?

veľmi tiché "viem, že si tu", rozlieha sa týmto prázdnom;
a tvoje ruky z aksamitu, načahujú nesmelo za mnou; a nad ránom
pod vplyvom lúčov, vyčítaš si tento sen

alebo - len jeho zmysel
krásny, ale - neistý je.

Ako keď
slnečnou stráňou
prechádza
a v studni mizne
rubínami
tkaný
tieň.

Sen,
o lúke
(v strede lesa),
ako na nás, zvolna klesá,
zraniteľných sekúnd

Dážď!

Sekúnd mňa a sekúnd teba,
(ako sa to prelína),
sekúnd strachu a sekúnd vášne,

čo sa končí?

a čo sa začína?

Na dne tvojich slov

...kto rozbalil noc?

Pod vplyvom metafor.

(zašumelo)

"Vkroč do zrkadiel."

Do tyrkysových jaziev, pod plášt'om
samoty. Tvojím šialenstvom - psssst.
Nasiakol som.

Kolmo hľadím na hladinu,
na kruhy v znaku alchýmie,
zväčšujú sa, predtým než zmiznú.

Snímam ich jas.

Ako snímaš básne na dlani.

Zrazu viem.

Sme na rozhraní.

Vlastne čoho?

Zo Zrkadiel

Zase strúhaš, z šikma do skiel
bledé tváre, vráskou kľudu.
Mraziace chodcov, ktorým povie,
že túžby rastú, na rázcestí -
zapašených, slepých ciest.

Lemovaných plytkým hrobom
stratených vecí - po odlive.
Medzi ktorých brehmi čítaš
z cudzích kníh o tom kto si,
z vypršaných venovaní.

Vestibul Valhally

Z kuchynskej lampy padalo striebro.

Na drsné kontúry vecí,
naplnených strachom
z tieňov prelievania.

Premárnených smrtí.

Príkrym pachom
na ktorý si už dávno zvykli.

A tak jej umývali krk vodou
z trpkého ľadu.

Mlčali.

Deliace steny im
vybrali z chápania
neznáme osudy,
namiesto ktorých si
cez pauzu
(nechajúc ťažkú špongiu
niekde na tvári)
naklamali iný.

Z beznádejných snov,
ktoré už dávno zabudli.

Ako vietor listuje
v korunách stromov,
bezohľadne hľadí
cez okná bez záclon,
kde v šerom prievane –
zdvihnú sa s hodinami
chápania a
odídu.

Tajná

Bezfarebné lesné vône,
tíško ovládli zmysel
vo mne;
alebo: čo bolo - spálili ohne,
alebo: čo bolo - je už za mnou,
alebo: budeš - mojou tajnou?
alebo: čo je - už bolo, dávno,
alebo: čo je - už nie je platné,
prečo: končí sa - všetko,
v nenávratne...

Mám len v srdci bolesť zrazu,
vyhnúť sa chvíľu času, mrazu;
bolesť: vrátiť - požičané,
bolesť: zničiť - budované,
bolesť: povedať nie - všetkému,
bolesť: skončiť - trápeniu,
odolať (istému) strateniu...

Každý cit sa v srdci zbieha,
bolesť, úzkosť, hlboká neha,
a odtiaľ sa rozprestiera,
všetko prudko, do celého tela;
možno: čo cítim - je iná sféra,
možno: čo cítim - je priveľa,
možno: vyššie - ako stratosféra,
možno: že si - jediná viera,
možno: že si - slnko jasné
možno: že si - ako voňa básne,
krásne stratenie, v nenávratne...
(...niečo, čo ani potom nezhasne!)

Sneh

Keď padne sneh,
nad mojím životom,
skloním ti k nohám
posledné vety.

Listy pustím
lesným potokom,
trpký smútok
zmením v jarné kvety.

Jarné kvety,
iskrivej noci -
nedočkajúc rána.

Všade vôňa teba,
pod horiacim nebom -
zblkla rosa, tráva!

Tráva sladkej rosy,
rosa slaných slz.
Slzy trkpej pocit,
tvojích nebeských úst.

Ústa lesných jahôd,
jahôd z mojích úst,
milujúc tvoj dotyk,
dotyk tvojich úst.

Keď padne sneh
nad mojím životom,
skloním ti k nohám
milión viet.

Minulosť pustím
lesným potokom,
nič krajšieho ako teba,
naozaj niet.

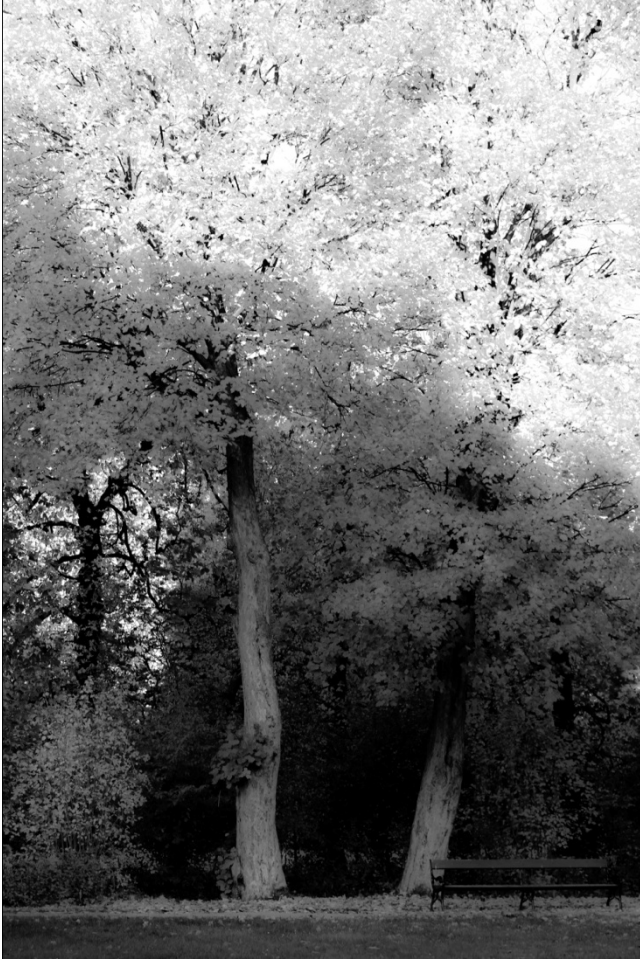
Polnoc duše I.

Mesiac sa pýši svetlom slnka,
tma v potoku, pení, žblnká
a z miliardy listov strún,
vykúzlí sa polnočný šum.

Ohne iskrami vábia zviera,
čo sa niekde poneviera
a stáva sa tak korisťou,
pre víly, vrahov, opilcov.

Vietor tlmí šepot, búri strom,
prosba, vzlyk, rým za rýmom -
bubnujúc éterom preniká,
hrozba mrtvého básnika:

"Chod' v hlbokej seba-viere,
hľadaj blízkych v hmlistom šere,
nesnaž sa život pochopiť,
život je raj, platidlom cit!"

Polnoc duše II.

Z ohňostrojev galaxií,
nekonečný, pocit clivý,
dúhovkou sa predrie, vkročí,
do vesmíru upretých očí.

Dlhým dňom vysmädnutá víla,
k lesnej studni prikročila,
kde z najhlbšieho kameňa,
slzy dávných duší pramenia.

Vo vystretých rukách nesie slzy,
k iskrám, ohňu, aby nezamrzli,
noc je svedkyňou inotaju -
ako sa duše v iskrách ligotajú.

Na horizonte žiariace pruhy,
kúzla, záblesky, letokruhy,
dúhovkou sa predrú, vkročia,
do vesmíru skrytého v mojich očiach.

Polnoc duše III.

Motýľa noci, zakľial ktosi,
aby sa ukryl - v hrdzí, tmách,
škvrnami rosy, svítanie zbrúsil
zrnkami hviezd

...na krídlach.

Mních za mníchom - siluety,
spúšťajú sa do čírych srdc,
povrazom, so štipľavými kvetmi
krv nahradí

...parafín.

Zo srdc každým smerom, ryhy
alkán prúdi, z družíc mét;
dýmiac polnoc, z duší kryhy

...ako ónyxový - svetlomet.

Pahreba Márnosti

Kadávre páchnu z útrov
hyeny,
kým sa tiahne v smere

éch.

Z chechotu bohov
počas tresku,
pratemnom sa víri

decht.

Kde sykotom
z časo-trysiek,
začala tavba

antihmôt.

Márnosť sfúkla
počas siesty,
posledného boha

knôt.

NN

Jeseň vsiakne do hrobu hlíny,
do tej, kde úzkosť mrholí,
do rúcajúcej pyramídy,
kde hračky s detmi zablúdili,
v labyrintoch bolesti.

Ich kvety plávu hore-brehom,
ich stopy navždy vrú pod snehom,
ich strach i úsmev, života úmer,
nečas vylodil za brehom.

Infúzia symetrie

Ego steká
krížom prstu a
za arytmiu hodín šera
na ostrí delíria
šepkáš
niečo
čo rozptyľuje zátarasy
podvedomia -
cudzieho
zmyslu;
retiazkami
špiritusu.

V zatajenom Vademeku
pred Patrónmi
tejto pivnice
kumuluješ myšlienky
do chumáčikov
voľne
sa
kotúľajúcich
supervízií.

Cez mozaiky meditácie cítiš
z Hazardu ruku
a tak
vyt'ahuješ
elektrody
z infúzie
zapadlých
symetrií.

Vliatych do oceánu
samoty iónov
špliechajúcich
zvoľna za
odfláknuté
kulisy
horizontu a
vykoľajenej
budúcnosti.

Si

Si moje leto,
si moja jar,
si silný vietor,
si najkrajšia tvár.

Si moje jazero,
si nad ním dúhou,
medzi juhom a severom,
farebnou stuhou.

Si celý priestor,
si celý čas:
v tvojom čase, priestore,
som len odrazom
svetla,
z tvojho zrkadla.

Pošli, prosím, znamenie

Kostolné veže v rodnom meste,
nedeľné rána, slnko, kde ste?

Je len vo mne ten dávny rok -
časťou mojich spomienok?

Samého ma západ slnka,
dúha, hviezdy, riečna vlnka,
vôňa lesa, vôňa ohňa,
(nenadchýňa, nenapĺňa)

všetko plynie do mňa, zo mňa
a ako ty kedysi:
nazývam to raj!

Pošli, prosím, znamenie -
že sa tam máš fajn.

Posledná

Keď zhasnú vo mne posledné city,
jeden nikdy nezhasne,
v podkroví, v prítmí,
kvitnú kvety
a menia sa na básne.

Sedmostuhá letná dúha,
z lúčokvapiek v prameni,
nič nezmizne, nezanikne,
len sa v iné premení.

Keď zhoria vo mne posledné túžby
jedna nikdy nezhorí,
premeniť sa na motýľa,
dávnych rokov,
nádvorí.

Dvojživotné jedno-puto,
z láskovodnej záhrady,
nič nezmizne, nezanikne,
len sa iným nahradí.

Keď posledná krv prejde srdcom,
ešte raz poviem si - tu som,
ešte raz poviem si - chcem,
s rosykvapkou na perách,
poviem tíško - ďakujem.

Sebaklam

Prejdúc tisíc tajných brán,
vdýchnuť život slnečných rán,
ležiac roky pod šírim stromom,
zaplavený z teba túžby morom,
odhalil som sebaklam -
že nechcem byť už viacej sám.

Ako zadumaný básnik bez vety,
sediť vo viedenskom zavetrí,
oblaky si nebom aj tak cválajú,
tisíce tieňov na mňa vrhajú.

Ako neznámy hlas maliara povolá,
prstami precítiť obrazy z popola,
ako unavená matka ruky spína,
nad hrobom nesmrteľného syna,
ako zúžený musel byť v role vraha,
hrajúc sa zahmleného rána na sebevraha,
ako nekonečná zdá sa dimenzia sveta,
ako nekonečná zdá sa bolesť človeka,
ako nekonečná zdá sa naša cesta,
ako blúdime nekonečne z mesta do mesta.

Ako zadumaná žena bez vety,
sediaca v pokojnom zavetrí,
oblaky si nad ňou aj tak cválajú,
kyticou tieňov jej tela dotýkajú.

Ako lesné kvety obíjme nás sneh,
ako náš dych predstihne náš beh,
ako čaro nežnej noci preruší prvý lúč,
ako prvý krát privoňajúc kvetom lúk,
ako ležiac šťastne pod šírim stromom,
ako zaplavený z teba túžby morom,
ako nevidiaci zočí prv v tvojej kráse,
ako nepočujúci zočuje prv v tvojom hlase,
ako krásna si na lúke bosá,
ako z krištálov upletená rosa.

Nekonečným je len klamstvo nekonečna,
večná je len túžba večná,
najsilnejší je len tento pocit silný,
nevinný je len pocit bez viny.

Išiel som uz všetkých strán,
vždy vrátil som sa naspäť tam,
kde stretnem toho maliara,
kde matka bezradne zavzlyká,
kde zmením sa na básnika,
kde ležím pod šírim stromom,
kde zaplavený túžby morom,

kde odhalujem sebaklam -
že nechcem byť už viacej sám.

Zamilovali!?

Len jeden krát premieta sa tento sen,
na titulkoch dve slová, oh.

Sú to úlomky našich mien,
je to film o láske, o nás dvoch?!

Pozri! To si ty, a tam, to som ja,
ako presvedčivo sme to zahrali.

Sme na to stvorení, obaja,
myslím, že sme sa zamilovali?!

Niektó zakričal dost', koniec už,
ale to len znudení komparzisti.

Chceš ma? Chcem byť tvoj muž,
ale musím si byť tebou istý.

Pobozkám ťa nežne, pomaly,
a potom zastavím navždy čas.

Nevadí, že to nie je v scenári,
urobil by som to opäť a zas'.

Slzy stekajú po tvári, premiéra skončila.

Zdesení sme sedieť ostali,
až teraz si pochopila?

... že sme sa zamilovali?!

Chýbaš mi

Sedím v rose celkom sám,
podliehajúc depresiám,
myslím na tu chladnú noc,
volajúc ťa o pomoc!

Čaro noci, tlkot srdca ruší,
nekonečné vzlyky ničia moje uši,
záblesk krásnej žiary na obzore,
pocitov horkých v srdci more.

Keď zaspala si sladkým snom,
objavil som sa tajne v ňom.
(pobožkal som ťa na pery,
ktoré sa ti láskou chveli)

Milión-krát som ti opakoval,
že som ťa najviac miloval,
tak prečo pozvala si tú chvíľu -
čo okradla ma o všetku silu? Veď,

keď, láska žila s naším prorokom,
my skladali sme lásky vety,
kvety púšťali dolu potokom,
bozky, nežnosti, amulety...

Spomínam na nás s krásnou nehou,
túžim byť konečne s tebou.

Milovanie

Dalo by sa povedať,
že si máme z čoho vyberať.
Neverme klamným snom,
o niečom nádhernom.

Možno ma nebudeš rada mat'(?);
nebudem sa čudovať.

No, neváhajme,
rýchlo vzdajme,
sa tým snom,
(napokon)
to patrí, iba dvom...

...čarovné milovanie navzájom!

Nakrátko požičiam ti dotyk, bozk,
večnú blaženosť,
nerozmýšľaj!
vráť to späť...

...nech ťa poznám naspamäť!

Láska nie je jed,
ale med,
unavím t'a,
rýchlo - hneď!

Veď je to tak nádherné,
keď sa vášnivo vyčerpáme.
Tak pamätaj si tento deň...

...prvý krát t'a milujem!

Zajtra to budeš ty,
prežijeme opäť,
pocit nahoty,
ale už to bude rytmus tvoj...

...rozbehneme šialený stroj!

Veď je to práve milovanie,
čo nás oboch trápi tajne,
milovanie duše, tela...

...najbližšieho priateľa!

Let

Z veľkej výšky hľadíme dole,
necítíme sa spútaní.

Ako vtáci, plánujeme let:
ponad hory,
ponad šire more,
ponad celý tento krásny svet.

Nedovidíme na zlo,
nenávisť,
len skutočným farbám očí veríme,
nečakáme na krivdu,
na korist',
len si tak šťastne vzduchom letíme.

Ah, to nie je utópia,
v ktorej si sa utopila,
len to čo Ti môžem dať -
šanca,
ktorú si čiastočne uchopila,
pre ktorú oplatí sa milovať.

Nemýľ si to s úletom,
odišiel smútočný čas,
pokračujme v lete nad svetom,
nad tým,
čo polievame v nás.

Za oknami	3
Kvapka	5
Stopy	7
Samota	13
Kvapky myšlienok	15
Čas	21
Prúdy myšlienok	25
Decembrový verš	33
Dotyk myšlienok	35
Úsmev očí	41
Niekto	45
Neznáma	47
Tieň samoty	49
13:13	51
Vedľa Teba	53
My	55
Prienik snov	57
3	59
Viem, že si tu...	65

Na dne tvojich slov	69
Vestibul Valhally	73
Tajná	77
Sneh	79
Polnoc duše I.	83
Polnoc duše II.	85
Polnoc duše III.	87
Pahreba Márnosti	89
NN	91
Infúzia symetrie	93
Si	97
Pošli, prosím, znamenie	99
Posledná	101
Sebaklam	103
Zamilovali!?	107
Chýbaš mi	109
Milovanie	111
Let	115

created by m. bartos

facebook www.facebook.com/blogmiba

photos elyzium.org

email newdawnfades@gmx.at